

▪ основним із ключових заходів при цьому можна вважати пошук та оцінку можливостей інвестиційної підтримки інновацій;

▪ як на макро- та мікрорівні забезпечення державної підтримки інноваційно-інвестиційного напрямку діяльності підприємств;

▪ оцінка реальної спроможності, можливості та готовності підприємства до інвестування процесу реалізації інновацій[3-4, с. 204].

Можна зробити висновок, що для високої ефективності управління інвестиційно-інноваційною діяльністю підприємства необхідно перш за все створити узгоджену на всіх рівнях і тимчасових етапах методику формування інвестиційних пріоритетів підприємства, що є конкретними правилами прийняття рішень, які конструктивно реалізуються на основі певної аналітичної і початкової інформації. А основою цього узгодження повинна бути орієнтація на кінцеві результати і відповідні процедури оцінки впливу на них тих або інших варіантів рішень.

1.Офіційний сайт державного комітету статистики України [Електронний ресурс]://<http://www.ukrstat.gov.ua/> 2. Гладкова О.В. Удосконалення інноваційно – інвестиційних процесів у фінансовому саморозвитку підприємства / О.В. Гладкова// Вісник Дон-ДУЕТ. — 2002. — №4 (2). — С. 139 — 143. 3. Голубенко А. А. Инвестиционная деятельность в сфере инноваций / А. А. Голубенко // Зб. наук.праць Східноукраїнського державного університету.,Економіка. Менеджмент. Підприємство”. — Луганськ: СВДУ. — 2000. — №1 (1). — С. 77 — 80. 4. Задніпряна Т.С. Управління інноваційно-інвестиційною діяльністю підприємства/ Т.С. Задніпряна// Економічний вісник Донбасу. – 2011. - №1 (23). – С. 203 – 205.

Онишко Х.М.

студ. групи ЕКПм-12

Науковий керівник – к.е.н., доц. Ємельянов О.Ю.

ФІНАНСОВО-ІНВЕСТИЦІЙНА СТРАТЕГІЯ ПІДПРИЄМСТВА

Складність процедури розроблення стратегії фінансово-інвестиційної діяльності підприємства зумовлена, передусім, тим, що зміст цієї процедури залежить від багатьох факторів, зокрема від фінансового стану господарюючого суб'єкта та прийнятного для його власників та менеджерів рівня ризикованості діяльності. Чим більш повно враховано усі фактори, що впливають на вибір фінансово-інвестиційної стратегії підприємства, тим більш досконалою є така стратегія [1-3].

Слід зазначити, що існує низка ознак, за якими можна здійснити класифікацію фінансово-інвестиційних стратегій підприємства. Зокрема, можливим є їх поділ: за ступенем ризикованості інвестиційної діяльності; за співвідношенням споживання і нагромадження; за ступенем урахування конкурентного середовища; за ступенем активності інвестора; за ступенем залежності від зовнішніх джерел фінансування; за напрямками спрямування реальних інвестицій; за тривалістю горизонту планування. Отже, підприємство повинно обрати не один вид фінансово-

інвестиційної стратегії, а їх певну комбінацію (портфель).

При цьому доцільно виділити п'ять основних груп факторів, які у тій чи іншій мірі обумовлюють вибір портфелю фінансово-інвестиційних стратегій підприємства, а саме: чинники, що характеризують власника (менеджера) підприємства; чинники, що характеризують його фінансово-виробничий стан; чинники, що характеризують умови здійснення інвестування; чинники, що характеризують об'єкт інвестування – інвестиційний проект; чинники, що характеризують інвестиційне рішення, яке приймається.

Якщо розглянути різні види фінансово-інвестиційних стратегій підприємства, згрупованих за наведеними вище класифікаційними ознаками, то можна зробити висновок про те, що на вибір певної стратегії за кожною з їх груп впливають не усі перелічені вище чинники з п'яти груп, а лише деякі з них. У зв'язку з цим, необхідним є визначення переліку чинників, які впливають на вибір кожного виду фінансово-інвестиційних стратегій підприємства, тобто кожному виду таких стратегій необхідно поставити у відповідність певну групу чинників, що впливають на його вибір. Тоді, скориставшись результатами експертного опитування, можна знайти сумарну усереднену оцінку за кожною групою чинників та порівняти її з максимально можливою сумарною оцінкою за даним класом фінансово-інвестиційних стратегій.

Обґрунтування вибору певного виду фінансово-інвестиційної стратегії підприємства можна здійснити за такою формулою:

$$P_j = \sum_{i=1}^{n_j} S_{ij} / S_{\max j}$$

де P_j - інтегральний показник вибору певного виду фінансово-інвестиційної стратегії з j -тої групи таких стратегій; n_j - кількість чинників, які впливають на вибір певного виду фінансово-інвестиційної стратегії j -того класу; S_{ij} - результат експертного оцінювання i -того чинника, що впливає на вибір певного виду фінансово-інвестиційної стратегії j -тої групи, балів; $S_{\max j}$ - максимально можливе сумарне значення результату експертного оцінювання усіх чинників, що впливають на вибір певного виду фінансово-інвестиційної стратегії j - тої групи, балів.

Чим більшим (або, навпаки, чим меншим) є значення інтегрального показника вибору певного виду фінансово-інвестиційної стратегії j - тої групи, тим менш збалансований вид відповідної стратегії доцільно обирати. Якщо, наприклад, за групою фінансово-інвестиційних стратегій за ступенем ризику інвестиційної діяльності значення показника P_j наближається до одиниці, то підприємству доцільно обирати високоризикову стратегію; якщо ж значення цього показника наближається до нуля, то підприємству слід обирати безризикову стратегію своєї фінансово-інвестиційної діяльності.

1. Путьтин Ю.А. Финансовые механизмы стратегического управления развитием предприятия / Ю.А. Путьтин, А.И. Пушкарь, А.Н. Тридед. - Харьков: Основа, 2005. – 488с. 2. Дерев'яно О.Г. Інвестиційне проектування в системі стратегічного управління / О.Г. Дерев'яно. - К.: ЦСП "Камтас", 2005. - 52с. 3. Щелкунов В.И. Стратегии финансово-инвестиционной деятельности / В.И. Щелкунов, Ю.П. Колбушкин. - К.: КМУГА, 2004. - 44 с.

Паньків В.Ю.
студ. групи ЕКПм-11
Науковий керівник – асист. Данчак Л.І.

ОСОБЛИВОСТІ І ШЛЯХИ РОЗВИТКУ ІПОТЕЧНОГО КРЕДИТУВАННЯ В УКРАЇНІ

Сучасна економіка дає можливість використовувати довгострокові позики, які надаються банками під заставу нерухомості, тобто іпотечного кредиту у ролі форми фінансування житлового будівництва і формування житлового фонду. Наразі ця форма кредитування переживає кризовий період, що в першу чергу пов'язано з “обвалом” іпотечного ринку США.

Іпотека – це вид забезпечення виконання зобов'язання нерухомим майном, що залишається у володінні і користуванні іпотекодавця, згідно з яким іпотекодержатель має право в разі невиконання боржником забезпеченого іпотекою зобов'язання одержати задоволення своїх вимог за рахунок предмета іпотеки переважно перед іншими кредиторами цього боржника у порядку, встановленому [1].

3 травня 2012 р. в Україні було впроваджено програму “Доступне житло”, у якій іпотечний кредит пропонують під 3% річних (державна відшкодує банкам усю відсоткову різницю між реальною і даною ставкою) [2].

Для реалізації іпотечних програм створено Державну іпотечну установу (ДІУ). Основною метою її діяльності є рефінансування іпотечних кредитів за рахунок коштів, отриманих від розміщення своїх облігацій. Цінні папери розміщуються шляхом відкритого продажу на території України серед інвесторів – юридичних і фізичних осіб, резидентів й нерезидентів. Облігації ДІУ розміщує самостійно, а за цінними паперами надається 100% державна гарантія [2].

На жовтень місяць 2012 р. 10 банків з топ-50 пропонують кредит по програмі “Доступне житло”. При цьому 60% виданих кредитів припадає на п'ять банків-партнерів: ВТБ Банк, “Меркурій”, “Фінанси та Кредит”, ПриватБанк і Енергобанк [2]. Отже, можна констатувати те, що хоча програма є достатньо привабливою за умовами, більшість з банків досі не приєдналися до її реалізації. Це свідчить про існування певних “підводних каменів” у програмі “Доступне житло”.

Чи не першим з них, на наш погляд, можна вважати стартовий внесок громадян, який становить 30% від суми кредиту, але у більшості випадків ця сума перевищує 100тис. грн. Наступним є існування умови, згідно з